

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάχτης τοῦ ΠΑΡΑΝΟΡΘΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνονται οὔλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΡΑΝΟΡΘΟΣ βγαίνει τέσσερα φορὰς τὴν ἑβδομάς καὶ τυπώνεται σὲ 7—8 χιλιᾶδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο. Ἡ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάς δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ἔξω τῆς Ἑλλάς 12. Κανένας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητὴς, ἂν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρᾶ. Ὅσα ἀποδίδουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καθὼς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γνωστὸ ποίησι πληρώνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τὴ κάθε φορᾶ.

Ἀπὸ τὰ ποιήματα τοῦ Σουρή

πάλι θὰ σὰς ξεφουρνίσω μερικὰ, γιὰτὶ ξέρω μασκαράδες πῶς
σὰς ἀρέσουν πολὺ. Νὰ λοιπὸν, φάτε κι' ἄλλα.

Συμβουλαὶς στὸ παιδί του.

Ἐπίστευα ὡς τώρα πῶς στίχους βγάζω μόνο,
ἀλλὰ ποτὲ δὲν μ' ἤλθε ἰδέα στὸ κεφάλι,
πῶς εἰμπορῶ κι' ἀνθρώπους νὰ κάνω ὅπως ἄλλοι...

Τὶ θαύματα ἀρχίζω κι' ἐγὼ νὰ κατορθώνω.
Καὶ ἅμα εἰς τὸ κόσμον ἐβγήκε τὸ μωρὸ,
ἐφώναξα ἀπάνω εἰς τὴ συγκίνησίν μου =
Κ' ἐγὼ λοιπὸν, ὦ Πλάστα, νὰ πλάσω εἰμπορῶ
ἀνθρώπους κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσίν μου;

ὦ τέκνον μου, τοῦ εἶπα, ὁπότεν μεγαλώσης,
τὰ ἔργα τοῦ πατρός σου ποτὲ μὴ μιμηθῆς,
ἂν θέλῃς τὴν ζωὴν σου μὲ λούλουδα νὰ στρώσης,
κι' ὡς ἄλλη ἐκλαμπρότης καὶ σὺ νὰ τιμηθῆς.
Ἡ γλῶσσά σου γιὰ ὅλους νὰ στάζῃ πάντα μέλι,
τὰ κράσπεδα τῶν τόσων κυρίων νὰ φιλήσῃ,
ποιοὶ κλέβουν, ποιοὶ δὲν κλέβουν, γι' αὐτὸ νὰ μὴ σὲ μέλλῃ,
Ὀλίγα νὰ ἀκούῃς, πολλὰ νὰ ἐμιλήσῃ.

Ἄν θέλῃς τὴν ζωὴν σου, υἱέ μου, ν' ἀσφαλίσῃς,
στὴ μέση σου τὸ ξίφος νὰ ζώσης σὲ προτρέπω,
καὶ πῶς θὰ καμαρώνω κ' ἐγὼ τοῦ θὰ σὲ βλέπω.

Μὰ ὅλ' αὐτὰ τοῦ εἶπα ἐπῆγαν στὰ χαμένα.
τὸ πλάσμα μου ἀνῆκεν εἰς τὸ ὠραῖον φύλον...

ὦ κόρη μου, καὶ τώρα τί νὰ εἰπῶ γιὰ σένα;
σ' εὐχομαί πλούτον, κάλλος κ' ἑκατοντάδα φίλων.

Εἰς τοὺς κυρίους γέλα μὲ βλέμματα γλυκὰ,
μήπως γελάσης κάποιον μονάκοιδή μου κόρη,
Οὔτε στιγμή μὴ λείπῃς ἀπ' τὰ ἐμπορικὰ,
κλέβε καὶ κᾶπου κᾶπου κάνεν ἐπανωφόρι.

Εἰς χαρτοπαίκτην.

Δὲν τοῦμεινε πιὸ ἄλλη καταντιὰ,
μονάχα ἡ γυναῖκά του τοῦ μένει.
ἀλλὰ καὶ πρὶν τὴ χάση στὰ χαρτιά,
τὴν ἔχει ὁ κακόμοιρος χαμένη.

Εἰς τὴν Ἀθηναίαν τῆς Ἀκαδημίας.

Σὺ τῆς σοφίας ἡ θεὰ, σὺ τοῦ Διὸς ἡ κόρη,
καὶ τῆς Ἀκαδημίας μας πολῦτιμος στολή,
ὦ, κτύπα τὴν ἀσπίδα σου μὲ τὸ μακρὺ σου δόρυ,
κι' ὁ ἥλιος στὸ χρυσάφι σου ἄς ἀκτινοβολῇ.
σὲ βλέπω καὶ σὲ χαιρετῶ, θεὰ χαριτωμένη,
ἂν καὶ κατήνητες καὶ σὺ εἰς ὅλα ξεπεσμένη.
Πέρασ' ἐκεῖνος ὁ καιρὸς τοῦ ἔχαιρες τιμὴ,
καὶ ἔδεναν λουκάνικα στὴν στῶν σκύλων τὴν οὐρά'
τόρα σοφία μπόλικη πουλιέται σὰν ψωμί
καὶ μέσα στὸ μπακάλικο τοῦ Παναγιωταρᾶ.
καὶ στὸ καπέλο τὸ ψηλὸ, καθὼς καὶ στὸ καστόρι
σοφία κρύπτεται βαθεῖα, τοῦ Ἐριγδοῦπου κόρη.
Πῶς σὲ λυποῦμαι, ὦ θεὰ... σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα
μοῦ φαίνεσαι, στὴ πίστη μου, σὰν τὴ Κυρὰ Δασκάλα,
κι' ὅταν σὲ βλέπω κᾶποτε ψηλὰ εἰς τὴν κολῶνα,
δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἔρχεται νὰ πιᾶσω μίαν σκάλα,
ν' ἀνέβω εἰς τὸ ὕψος σου καὶ νὰ σὲ κατεβάσω,
καὶ τὸ μακρὺ κοντάρι σου ἀπάνω σου νὰ σπᾶσω.
Ἄν δὲν ἀκούεται φωνὴ μέσ' τὴν Ἀκαδημία,
ἂν μέσ' σ' αὐτὴ δὲν φάνηκε κανένας νὰ διδάξῃ,
ὦ, μὴ θαρρῆς πῶς ἔπesse κάμμιὰ ἐπιδημία,
ἢ πῶς μᾶς ἔλειψαν σοφοί... πᾶ, πᾶ, Θεὸς φυλάξοι.
Ἐμεῖς γιὰ λούσο θέλομε νὰ ἦσαι στὰς Ἀθήνας,
γιὰ λούσο μᾶς τὴν ἔκτισε κι' ὁ μακαρίτης Σίννας.
Ἄλλ' ἂν στ' Ἀναβρυτήριο ντελάλιδες φωνάζουν.
«Ποιὸς Ἕλληνα θέλει νὰ γινῇ Ἀκαδημαϊκός;»
ὦ τότε ὅλ' οἱ Ἕλληνες ἐμπρός σου θὰ πετάξουν,
καὶ εἰς τὰς ἔδρας πόλεμος θ' ἀνάψῃ φονικός.

Θά πῆς γιατί; Διότι, θά λέν μέσα τους. Ἄς μπάσω τὸν ἐργολάβου μου μέσα, κι' ἂν μὲ πιάσῃ ἡ μαμά ἢ ὁ μπαμπᾶς, τί θά μοῦ κάνουν; θά μοῦ δώσουν ξύλο. Αἶ, εἶμαι συνειδη-
σμένη κι' ἀπὸ τοὺς δασκάλους καὶ δασκάλας, ἄς φάω κι' ἀπὸ τὸν πατέρα μου κάμπόσας. Τὸ ἴδιο θά κάνουν καὶ στοὺς ἄντρας τους, ὅταν παντρευτοῦν, δὲν θά φοβοῦνται τὸ ξύλο. Πέρασε, κυρία μου, ὁ καιρὸς τοῦ γνωμικοῦ ποῦ ἔλεγε. Ὁ μὴ δαρῆς ἄνθρωπος, οὐ πεπαιδεύεται = ἐκεῖνος ποῦ δὲ φάῃ ξύλο δὲν μαθαίνει γράμματα. Τώρα δαίρνουν τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴ γλῶσσα = τὴν εὐγενική, γι' αὐτὸ καὶ ἡ παροιμία λέει:

Ἡ γλῶσσα κόκκαλα δὲν ἔχει καὶ κόκκαλα τσακίζει. Ἄλλὰ μ' αὐτὸ δὲν θά πῆ, ὅτι σὲ συμβουλεύω νὰ γίνῃς γλωσσού, γιατί ἓνα ἄλλο γνωμικὸ πάλι λέει. = Γλῶσσα παντοῦ πειρῶ κρατεῖν = βάστα τὴ γλῶσσά σου νὰ μὴ βγαίνῃ ἀπόξω ἀπὸ τὰ δόντια, καὶ γι' αὐτὸ καὶ τὸ Εὐαγγέλιο λέει, Θεοῦ, Κύριε, φυλακὴν ἐν τῷ στόματί μου.

Κατάλαβες; Πές μου τώρα εὐχαριστῶ γιὰ τὸ μάθημα αὐτό.

Οὕξω σου καὶ σένα, συχνημένη, ἐννοιά σου καὶ νὰ τὸ πῶ ἐγὼ τοῦ μπαμπᾶ σου νὰ σὲ κἀνῃ πάτσι πάτσι. Νὰ φῆς μπατσιότσες καὶ νὰ δῆς.

Πᾶν νὰ θάψουν τὸ τρίτο κόμμα τοῦ Αὐγερινουῦ.

— Πολὺ καλὰ, ἀφοῦ προσποιᾶσε τὸν τρελό, δὲν μοῦ λὲς ποῦ ἄφησες τὸ καπέλο σου;

— Τὸ καπέλο μου; Αὐτὸ τὸ διαλοκάπελο εἶνε ποῦ μοῦ φερε ὅλαις αὐταῖς τῆς φουρτοῦνες στὸ κεφάλι. Δὲν τὸ ἀναγνωρίζω πλέον γιὰ καπέλο μου. Τὸ ἀποκυρήττω.

— Καλὰ, ἀλλὰ ποῦ τὸ ἔχεις ἀφιμένο;

— Ἐγὼ δὲν φοροῦσα καπέλο σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ. Γεννήθηκα ξεσκούφωτος καὶ ξεσκούφωτος θά πεθάνω. τὸ πολὺ πολὺ μπορῶ νὰ φορέσω τὴ σκουφίτσα τὴ μαρκαῖσα ποῦ μοῦ θάβανε ἡ μάνα μου καὶ νὰ περπαπῶ ἔτσι στοὺς δρόμους. Ἄς μὲ πάρουν γιὰ ἰδιότροπο.

— Κύριε, ἦρθα νὲ σὲ σώσω, ἀλλὰ σὺ ὡς παρατηρῶ ἦσαι σωστὸς πλέον τρελός. Μάθε ὅτι τὸ καπέλο σου βρίσκεται στὸ σπιτί μας, ὅτι μὲ ἔχεις στεφανώσει καὶ εἶμαι συζυγός σου νόμιμος, ὅπως καὶ θά τὸ ἀποδείξω ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου. Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἐγύρισε ἡ Περμαθούλα καὶ εἶπε στὸν Διευθυντῆ, ὁ ὁποῖος ἔχασκε μὴ εἰζέροντας τί συνέβαινε.

Ἄνδρες βουλευταί, πρέπει οἱ φόροι ὅλοι νὰ ψηφιστοῦν ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ μὴ ψηφιστοῦν.

Πῶς ἔφτειασε τὸ ἰσοῦγιο τοῦ προῦπολογισμοῦ ὁ Καλλιγὰς.

— Κύριε Διευθυντῆ, τοῦ παραδίνω αὐτὸ τὸν τρελλὸ σύζυγό μου καὶ πράξτετε ὅ,τι θέλετε.

— Τέλος, εἶπε ὁ Διευθυντῆς. πηγαίνετε νὰ φωνάζετε τὸν Γούζαρη νὰ τὸν ἐπιθεωρήσῃ νὰ δοῦμε πραγματικῶς βρίσκεται ὁ ἄνθρωπος στὰ λογικά του; Αὔριο πλέον τέλος.

Νὰ σκάσω, δὲν σᾶς γελῶ.

Πῶς πῆγε ντυμένη ἡ Περμαθούλα στὴν Ἀστυνομία.